

SEZGİN KAYMAZ • **Farfara**

April Yayıncılık, 2017-2021 (3 baskı)

İletişim Yayınları 3288 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 584

ISBN-13: 978-975-05-3490-4

© 2023 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2023, İstanbul

EDİTÖR Taml Bora

DIZİ KAPAK TASARIMI Suat Aysu

KAPAK ve KAPAK İLLÜSTRASYONU Seda Mit

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44871

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31 Bağcılar 34218 İstanbul

Tel: 212.445 32 38 • Faks: 212.445 05 63

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

SEZGİN KAYMAZ

Farfara

SEZGIN KAYMAZ 1962'de Sinop'ta doğdu. 1967'den itibaren on üç yıl Konya'da yaşadı, Konya Anadolu Lisesi'ni bitirdi. 1980'de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi'ne girip iki yıl sonra terk etti. Ankara 19 Mayıs Spor Akademisi'ne girdi, girer girmez terk etti. Hacettepe Üniversitesi İngiliz Dilbilimi'ne girdi, bu sefer okudu, sonuna kadar da gitti, fakat alt sınıfın Türkçe dersini veremediği söylendiği için kızıp onu da terk etti. 1976'dan itibaren oyuncu ve teknik direktör olarak hentbolla uğraştı. Bütün kategorilerdeki Hentbol Milli Takımlarında Baş Antrenör olarak görev aldı, Teknik Kurul Başkanlığı yaptı. 2006-2013 yılları arasında Türkiye Voleybol Federasyonu'nda İcra Kurulu Koordinatörü olarak çalıştı. Artık sadece yazıyor.

İletişim Yayınları'ndan çıkan kitapları: *Uzunharmanlar'da Bir Davetsiz Misafir* (1997), *Geber Anne!* (1998), *Kaptanın Teknesi* (1999), *Lucky* (2000), *Zindankale* (2004), *Sandık Odası* (2005), *Medet* (2007), *Ateş Canına Yapışsın* (2008), *Kün* (2013), *Deccal'in Hatırı* (2014), *Kıyas* (2014), *Bakele* (2020), *Son Şûra* (2021), *Bugün Bize Kim Geldi?* (2021), *Farfara* (2023). Diğer kitapları: *Nefha* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2018), *Benyusuf* (Kırmızı Kedi Yayıncılık, 2019).

*Geliři ařktı, gidiři ařk
Varlığı aşktı, yokluğu aşk
Sâfi ařktı
Sâfi ařk
Ařk olsun be İnci...*

İnci Birinci'ye...

*Köyümüzün mektebi duvarsız, çatısızdır
Son sınıfta okunan kitaplar yazısızdır
Âşinâya yurdumuz kilitsiz, kapısızdır!!!..*

– YESÂRÎ ÂSİM ARSOY

Kasap Selim, arkada iki göz iki çeşme ağlayan Mücellâ Hanım, onun da kucağında titreyip duran yarı ölü Lucky olduğu hâlde Batıkent'e doğru yola çıkarken tam olmasa da işin aslını Mücellâ Hanım'dan az biraz öğrenir öğrenmez cep telefonundan Kemalettin'i aramış, durumu birkaç kelimeyle özetleyip "Geliyoruz, doktor bulun, Lucky zehirlendi! Ölüyor!" demişti.

Uzun kuyruklu siyah ve de direksiz şevrole Batıkent Çiğdem Sitesi'ndeki kapısız mutfaklı kapısız tripleksin önünde lastiklerini yakarak durduğunda merdivenlerin dibinde bir kıyamet koptu. Kasap Selim'den telefonu alan Kemalettin; "Hemen buraya getir o puştı!" demiş ve sonra da ağlaya ağlaya taksi durağını arayıp taksicilere çoluğu çocuğu toplayıp eve doluşmalarını söylemişti. Çok şükür Kâzım da oradaydı. Lucky'nin zehirlendiği haberini alır almaz harekete geçip kapısız mutfağı tam teçhizatlı bir mini kliniğe dönüştürmüş, kendini ve ahâliyi Sevgili Lucky'nin –kim bilir ne hâlde– gelişine hazırlamıştı.

Büse, Lucky'nin uyuz örtüsünü kapısız mutfağa yaymış, heycanla, umutla bekliyordu. Bir o kadar da korkuyla. Zavallıyı Kasap Selim'in kollarında başı aşağı sarkmış, ağzı burnu kanlı köpükler içinde görünce ağlaya ağlaya bağırdı:

"Ay nooluyo yaa!"

Kâzım usulca devraldı Lucky'yi, uyuz örtüsünün üstüne yatırdı. Hemen kolunu büküp damarını buldu, bir serum taktı. Sonra hayvanın karnına, kalbine steteskopunu dayayıp dinledi, hayata dair bir şeyler işitmeye çalıştı. Kalbinden daha çok bacaklarının arası atıyordu hayvanın. Nabız gibi. “Yapılabilecek pek bir şey yok yav...” dedi, “Yav işin kötüsü, doğum çoktan başlamış, fakat yanlış kasılmalar yüzünden yavrular kanalda sıkışmış. Belki de Lucky şu ana kadar çocuklarının hatırına dayandı. Doğurma içgüdü...” Sustu, gözünün yaşını sildi. “İzin verirsiniz anneden vazgeçip hemen sezaryene başlayabilirim. Başlamayayım diyorum ama gecikirsek yavruları da kaybeceğiz yav.”

Taş gibi bir sessizlik çöktü evin içine. Kemalettin, Lucky rahatsız olmasın diye hıçkırıklarını bastırarak ağlayan Bûse'nin başını göğsüne yasladı. Onun bakmadığından emin olduğu anda da ağlayarak kafa salladı Kâzım'a.

“Başla doktor!”

Kâzım bistüriyi aldı küvetten, Luckyciğın şiş karnına doğru uzandı. Boştaki eliyle kasılmış kalmış bacakları ayırdı. Vakit nakitti. Sterilizasyon miterilizasyon hak getire; dalacaktı gitsin. Elvan Abla dizlerinin üstüne çöktü. Ferruh, Gülseren'i alıp kapısız mutfaktan uzaklaştırdı, kapısız sokak kapısının kapısız ağzına sürükledi. Mücellâ Hanım Kasap Selim'in kolundan çıkıp Lucky'nin başucunda edepsizce çömelmişti. Şaşkın şaşkın suratına bakan Kâzım'a, “Onun yanında kalmak istiyorum çocuğum!” dedi kararlı bir sesle. “Son ânına kadar... O, son ânıma kadar benimle idi!” Lucky'nin artık tanınmaz hâle gelmiş sivri kafasını iki eliyle yumuşacık kavradı sonra, kanlı başını dizinin üstüne koydu, fermuar gibi tırtık tırtık üstdudağım sündürdü, bıraktı. Hiç ses çıkmadı. “Devam ediniz!” dedi.

Kâzım yeniden neşterini uzattı Lucky'nin karnına.

Tam o sırada, kapısız eve davetsiz bir misafir girdi. Ferruh'un –veya Ertuğrul'un– at bacaklarının arasından bilmiş bilmiş geçiverdi bu kişi, dosdoğru yerde yatan Lucky'nin yanına gitti. Kâzım hemen elini geri çekti, şaşkın şaşkın Şirin'e baktı. “Hoş!” dedi gayriihtiyârî. Hem kel, hem uyuz, hem de memeleri lömür lömür süt dolu kancık it ona dış gösterip hırladı.

Şirin, dostunun sıkıntısını hissetmişti bi saat kadar önce. Bütün cesaretini toplayıp Elvan'ın duvarsız bahçesinden çıkmıştı bi bakıyım ne var ne yok diyerek. Küsmüştü Lucky'len ama uzatmıycaktı. Hele bi görsün, iki çift lâf edip barışçaktı hemen. Blokların önüne ardına dolaşa dolaşa, yeri göğü kızanda it gibi koklaya koklaya aramaya başlamıştı arkadaşını. Bulamamıştı ama bulcakmış gibi hissediyodu. Bi kuytuya sinip beklemişti. Lucky'yi kucakta taşıdıklarını görmüştü sonra. Çok kötüydü yaa. Hemen barışmıştı içinden. Eve bi sürü insan doluşunca biraz cesaretini kaybeder gibi olmuş, ama Lucky çok kötüydü işte, gözünü karartıp dalmıştı kapısız kapıdan.

Evet Lucky demişti. Arada kendisine hoş diyen şu beyaz önlüklü, dudağının üstünde siyah kıllar olan adama hırlamış, dişkirmiş, Lucky'ye dönüp tekrar tekrar tekrarlamıştı:

Burdayım Lucky! Ben geldim Lucky! Lucky... Lucky...

Lucky, Şirin'in varlığını hissedince inledi. Bu, bütün seyircileri umutlandırdı. Herkes Kâzım'a bakıyordu. Boğuk hıçkırıklar serbest bırakıldı aynı anda. Kâzım, başta kendi olmak üzere içerde kim var kim yok, herkesin anneye ağladığını biliyordu, ama ne çare, onun işi bitmişti. Yavruları düşünüyordu. Kımıl kımıldı namussuzlar yav. Doğum kanalında sıkışmış kalmışlardı. Şirin pis pis diş gösterip hırlayınca bir kere daha geri çekti neşteri, bozuntuya vermemek için "Onunla oynamaya geldi..." dedi tamamen kelleşmiş, vücudu yara bere içindeki sokak köpeğini göstererek. "Uyuz arkadaşı buydu galiba." İşine devam etmesi gerekiyordu ama bu buradayken nasıl devam edeceksin? Temkinli bir mesafeden neşterli elini sallayarak şansını tekrar denedi. "Şşt... hadi... hoş!" Koskoca doçent köpekten korktu dedirtmek istemiyordu.

Şirin, minik burnunun uyuzdan göz göz olmuş tüysüz derisini gözlerinin altına kadar çekerek hırladı bu sefer Kâzım'a. Çok daha fena bi dişkirdi. Isırrırdı bak ha! Valla.

Korkma Lucky! Ben burdayım Lucky!

Kemalettin korka korka da olsa hayvanı uzaklaştırmak için harekete geçmeye yeltenince Mücellâ Hanım onu azarladı: "Bırakınız çocuğum! Ölecekse dostunun yanında ölsün! Bundan büyük saadet var mıdır?.." Dönüp "Siz devam ediniz tabip bey," de-

di Kâzım'a. Kendi taze ısırlmış koluna baktı hazin hazin. "Alt tarafı ısırrır."

Kemalettin geri çekildi.

Kâzım alınının terini sildi. Eli titremeye başlamıştı.

Peş peşe dört tane ticârî taksi durdu kapısız evin önünde. Hepsi de lastiklerinden duman attırıyordu. Kapıları açıldı, içlerinden ağlaşan şoförler, onların ağlaşan karıları ve kızları saçıldı. Fena gü-rültü ediyorlardı. Kâzım bir kere daha geri çekti neşteri; sinirleri bozuluyordu insanın yav. Kasap Selim son gelenleri kapısız mut-fağın ağzında durdururken, sinirleri bozulan veterinerimiz de bir an için ayağa kalktı.

Şimdi Lucky'nin kokusunu kokluyordu Şirin. Heyecanlandı bir-den. Ağzını aralayıp hızlı hızlı solumaya, kuyruk sallayarak seslen-meye başladı Lucky'ye.

Lucky işitmişti dostunu.

Yaa? Çocuk mu? Hani nerde? Onu koklayabilir miyim? Haa... da-ha doğmadı mı? İkinayım mı? Kaka yapar gibi mi? Böyle mi?

Böyle Lucky. Sıçarmışın gibi.

İkinci Lucky. Gergin bacakları büküldü, oraya, uyuz örtüsünün üstüne, süpermarket naylonuna sarılmış karaciğer kadar parlak, lop ve sıcak bir et parçası düştü. Şirin bir Lucky'ye, bir et parçası-na baktı ve hemen kararını verdi.

Tamam Lucky! Sen çıkarmaya bak, gerisini bana bırak! Çıkar çı-kar.

Arkasındakilerle aynı anda Kâzım da görmüştü bunu, ama Lucky ölürken organları da patlayıp içinden çıkıyor diye ağlaşan-ların aksine, çıkan şeyin organ olmadığını biliyordu o. "Allahım!" diye bağırdı. "Yav susun yav!.. doğuruyor!"

Şirin, streç filme sarılmış parlak et parçasını kokladı, burnuyla hafifçe dürtüp tersyüz etti.

Herkes sustu, en küçük kızlar bile.

Lucky zorladı kendini. Çok kötüydü. Karnı içe doğru eriyip bi-tiyordu, sonra sıcalıp kaynayıp yanıp ağzına doğru geliyor, sonra ağzından kanayarak köpürerek parça parça dışarı çıkıyordu. Ama korkmuyordu artık. Şirin gelmişti. "Bav!" dedi içinden.

Şirin, zar içindeki parıl parıl et parçasına diş göstermeye başladı.

Hırlarmış gibiydi ama hırlamıyordu. Isıracaktı da açığını arayarak koklayıp duruyordu sanki.

Şu gözleriyle gördüklerini gördüğüne inanamıyordu Kâzım. “Yav imkânsız yav!..” diye bağırdı. “Arkadaşlar... Susun arkadaşlar!” Kıvranıyor, tuşu yakalamaya çalışan güreş hakemi gibi eğilip eğilip kalkıyor, Lucky’nin zaten taş olup kalmış suskun dostlarına “Susun, susun!” diyerek bağıyor, bir taraftan da ağlayıp “Allahım, Allahım..” diye inliyordu. “Ben böyle şey görmedim Allahım... Susun yav!.. Susun noolur susun! Seyredin şunları!”

Seyrettiler. Ağlıyorlardı da.

Şirin, zarla sımsıkı sarılı ciğer gibi et parçasının bir ucuna köpek dişinin en ince ucuyla Kâzım’ı imrendirecek kadar ince bir neşter darbesi vurdu o sırada. Hava deliği gibi bir şey açıldı zarda. Dilini soktu oradan, bir anahtar gibi maharetle içinde döndürüp çadır kapısı gibi genişletti, sonra da o çadır kapısından Lucky’nin ilk yavrusunu çıkardı. İşte Kâzım’ın görüp de gördüğüne inanmadığı, imkânsız dediği iş buydu.

“Ay nooluyo yaa!”

Tabii ki ağlıyordu Büse. Bu soruyu da cevabını bilmediğinden değil, ana tüylerine kadar bütün tüyleri ürperdiğinden, dehşete kapıldığından soruyordu zaten. Zaten ağlamayan kimse yoktu zaten. Hem zaten...

Büyülenmişti Kâzım. Gözünü bu muhteşem manzaradan bir an bile ayıramadan açıklamaya çalıştı:

“Eb... ebebe... ebe... yav... hay yav...” Hıçkırıkları kendi sözünü kesince diz çöktü Mücellâ Hanım’ın yanına, Lucky’nin kanlı başının üzerine elini koydu, susup seyretmeye ve ağlamaya devam etti rahat rahat.

Onun sonunu getiremediği, aslında başını da getiremediği açıklamayı Mücellâ Hanım yaptı: “Ebelik yapıyor çocuğum...” Hıçkırıldı, mâtem elbisesinin iki yaka düğmesini açarak hava almaya çalıştı. “Dostunun bebeklerini kurtarmaya çalışıyor şu uyuz köpek.” Bir düğme daha açtı. Nerde edep?

“Yok canım!” dedi Kemalettin, sonra gözünün yaşını sildi. O da inanmadığından demiyordu, inanmadığından diyordu.

“Höyy!.. Gözünüz insanlık görsün ulaayn!.. Höyy!”

“La Ender, biz sen gibi baara baara mı ağlıyoz la!”

“Ben sessiz ağlıyom oğlum, o baaran Sami. Gormüyon nu?”

Şirin, zarından çıkarttığı birinci yavruyu sırtüstü yatırıp bacaklarının arasını kuvvetli dil darbeleriyle yalamaya başladı. Bu işlemi telaşlı fekat bilmiş hareketlerle, Lucky’ye lâf yetiştirirmiş gibi kesik kesik inleyip yavrunun ciğerlerindeki amniyos sıvısını boşaltıncaya ve birinci Lucky JR ilk myk’ını çıkarıncaya kadar sürdürdü. Nitekim:

“Mıyk!”

“Ay Kemoş... Bu ebelik yapıyo Kemoş!”

“Sus canoş... Sus canoş... Sus canoş!”

“Kemoş?”

Birbirlerine sarılıp yere çöktüler.

Bebeği ağlattıktan, ciğerlerine ilk oksijeninin gitmesini sağladık-tan sonra, yerde solucan gibi kıvrılmış duran göbek kordonunun plasentaya en yakın ucuna patisinin bir tanesiyle bastı Şirin, öbür patisini de kaldırdı, gene kordonun, bebeğin göbeğine en yakın olan kısmına bastı, sonra eğildi, dişleyip koparttı kanlı hortumu. Plasentayı burnuyla Lucky’nin ağzına doğru iteledi.

Birkaç kişi birden sordu Kâzım’a:

“Naapıyo?”

Kâzım az bir şey toparlamıştı kendisini. Açıkladı: “Doğumda plasentayı yemesi gerekir annenin. Bu, onun karnındaki yavruları besleyebilmek için koruyup biriktirdiği can özüdür; kök hücre kaynar, şifa yav şifa. Şimdi onu yerse, doğumun getirdiği yıkımları daha kolay telafi edebilir anne, memelerine daha çok süt gönderebilir... Yav? Nasıl yav?” Anlatıyordu ama inanamıyordu.

“Lucky yiyebilir mi ki?”

Nasıl yesindi yav? “Yiyemez...” dedi Kâzım. Dudakları titriyordu. Çenesiyle Şirin’i gösterdi. “Ama o bunu bilmiyor.”

Şirin, plasentayı ısrarla ittirdi Lucky’nin yarı açık ağzına doğru.
Hadi Lucky! Ye! Ye şunu!

Lucky kendi doğum kanalında yaşıyordu artık. Yiyemeyecekti; ölüyordu. Şu iş bitene kadar dayanırsa bakalım...

Daha fazla üstelemedi Şirin artık, plasentayı lop diye yuttu, birinci bebeği kendi memesinin altına çekti, emzirmeye başladı.

“Höyyy!”

“Hay laa! Bi sus laa!”

“Hah bak... Bu benim işte... Höyy!”

Şirin bu çok yorucu işi iki saat boyunca, doğan her yavru için bire bir tekrar ederek durup dinlenmeden sürdürdü. Çıkanın zarnını soydu, diliyle masaj yapıp nefes aldırdı, “mıyk” sesini duyunca göbek kordonunu kesti, plasentayı yedi ve Lucky’nin yeni doğanlarını emzirdi.

Altı tane nurtopu gibi ırzı kırık doberman yavrusu doğdu o gün. Hepsi de Şirin’in eline doğdu. Durağın kabadayısı Sami, kapısız mutfağın önünde diz çöktü. Sevgili Lucky’ye, sonra orada ağlaşanlara baktı ağlayarak. Emekledi, Şirin’in uyuzlu vücudunun üzerine sırtından çıkardığı ceketini örttü. Burnunu elinin tersiyle sildi. “Kapı olmadığından...” dedi tıkanarak “... demem... üşümesin yavrucağ. O kadar insanlık da biz yapmış olalım!” Sonra koşarak çıktı, arabasına atladı, gazı kökleyip uzaklaştı.

Son olarak Lucky ile Şirin arasında şöyle bir konuşma geçti:

– Lucky? Doğum bitti Lucky!

– Bav! İyi ki dayanmışım!

– İyi ki dayanmışın Lucky!

– Senin çocuklar ne oldu?

– Hepsi öldü Lucky! Ben doyamayınca...

– Hep benim yüzümden oldu değil mi?

– Hayır, şunların yüzünden oldu!

– Neyse, hoşça kal Şirin!

– Nereye Lucky?

– Berduş çağırıyor. Oraya gidiyorum.

– Çocukları merak etme e mi? Lucky? Lucky? Gittin mi Lucky?

Çok mu küstün Lucky?

Şirin, silkinip Sami’nin ceketini kasten düşürdü omzundan, sonra uyuzdan göz göz olmuş sağ patisini dirsekten bükerek havaya kaldırdı, tüysüz boynunu atabildiği kadar geri attı, ağlamaya, ulumaya, ürümeye başladı.

Lapa lapa kar yağdı o gün. Havanın buzu kırıldı... Şirin üşümesin diye...

Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü... Lucky öldü...